

Prasība, kas celta 2019. gada 10. maijā — Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika**(Lieta C-371/19)**

(2019/C 213/23)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: J. Jokubauskaitė un R. Pethke)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, sistemātiski nepieprasot pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanas pieteikumā neietverto informāciju, bet šādos gadījumos minētos pieteikumus tūlīt noraidot, ja šādu informāciju var iesniegt tikai pēc termiņa, kas ir 30. septembris, beigām, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu⁽¹⁾ 170. un 171. pantā, kā arī Padomes Direktīvas 2008/9/EK (2008. gada 12. februāris), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Direktīvā 2006/112/EK paredzētajai pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanai nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību attiecīgās valsts teritorijā, bet veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī⁽²⁾, 5. pantā;
- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam Eiropas Komisija izvirza trīs pamatus:

1. Pirmais pamats — pievienotās vērtības nodokļa neitralitātes principa pārkāpums

Vācijas Federatīvā Republika esot pārkāpusi Direktīvas 2006/112 170. un 171. pantā un Direktīvas 2008/9 5. pantā nostiprināto pievienotās vērtības nodokļa neitralitātes principu, atbilstoši kuram preču un pakalpojumu iegādes gadījumā nodokļu maksātājam ir jāatmaksā iepriekšējos posmos samaksātais pievienotās vērtības nodoklis.

Pievienotās vērtības nodokļa neitralitātes princips nozīmējot, ka katrs atmaksāšanas pieteikums ir jāapmierina, ja ir izpildīti tā materiāltiesiskie priekšnosacījumi. Ja pastāv šaubas par materiāltiesisko priekšnosacījumu izpildi, tad saskaņā ar Direktīvas 2008/9 5. pantu, lasot kopā ar tās 21. panta pirmās daļas pirmo teikumu, atmaksāšanas pieteikumus var noraidīt tikai tad, ja uz atmaksāšanas dalībvalsts informācijas pieprasījumiem atbilstoši šīs direktīvas 20. pantam nav saņemta nekāda atbilde.

2. Otrais pamats — tiesību uz pievienotās vērtības atmaksāšanu praktiskās efektivitātes principa pārkāpums

Vācijas Federatīvās Republikas izmantotā Direktīvas 2008/9 20. panta 1. punkta interpretācija kavējot ārpus atmaksāšanas dalībvalsts reģistrētam nodokļa maksātājam efektīvi īstenot tiesības uz pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanu. Vācijas nodokļu iestāžu administratīvā prakse tādējādi ietekmē šo nodokļu maksātāju tiesības, kas tiem paredzētas Direktīvas 2006/112 170. un 171. pantā, kā arī Direktīvas 2008/9 5. pantā.

Lai pilnībā tiktu īstenots neitralitātes princips, Direktīvu 2006/112 un 2008/9 praktiskajai efektivitātei esot nepieciešama pastāvošo tiesību uz pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanu īstenošana. Šie tiesību akti esot vērsti uz to, lai preču un pakalpojumu iegādes gadījumā tiktu atmaksāts iepriekšējos posmos samaksātais pievienotās vērtības nodoklis un tādējādi arī visos pārrobežu darījumu gadījumos radītu pēc iespējas vienādus konkurences nosacījumus visiem nodokļu maksātājiem. Šai nolūkā esot jāveic visi direktīvā paredzētie un atbilstošie administratīvie pasākumi, kuru mērķis ir tiesību uz pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanu īstenošana.

3. Trešais pamats — tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpums

Apstāklis, ka Vācijas Federatīvā Republika sistemātiski nepieprasa papildu informāciju un dokumentāciju atbilstoši Direktīvas 2008/9 20. panta 1. punktam, esot tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpums. Pēc pieteikuma par nodokļa atmaksāšanu saņemšanas apstiprinājuma ikvienam nodokļu maksātājam esot tiesības paļauties uz to, ka viņa pieteikums tiks izskatīts atbilstoši šīs direktīvas prasībām. Ja tas netiek darīts, tiek aizskarta viņa paļāvība uz izskatīšanu atbilstoši likuma prasībām.

⁽¹⁾ OV 2006, L 347, 1. lpp.

⁽²⁾ OV 2008, L 44, 23. lpp.